
„My budeme slavnostně stolovat?“ vyhrkla.

„Vypadá to tak,“ Tomáš se také vyklonil z okna a pokračoval: „A když si představím, že možná přijede i Vendelín...“

Áňa se zatvářila přímo zoufale a navrhla: „Pojď ven, než mě z pouhého pomyslení na Vendelína rozbolí hlava!“

Dvojčata se rozběhla dolů. Anna se ještě zastavila v ranním salonku, aby se zavrtěla před zrcadlem. Na rozdíl od brášky na módu velice dbala a dneska si vzala to, co jí Justýna koupila v jednom butiku v Praze ve výprodeji: černé přiléhavé triko bez rukávů, na to růžový kabátek a růžové bokové kalhoty z imitace hadí kůže. Alespoň takhle ten model popsala Týna. Tomáš si tůkal na čelo, když Áňu pozoroval.

Jen co vyběhli na nádvoří, hned se navzájem ztratili. Tomáš se otáčel, kde je jeho pink ségra, když náhle zaslechl: „Á, mladý pán z Nemetonburku!“ Za Tomem, který se dost lekl, stál teď nějaký komediant, celý ve žlutém, a chytal a zase do vzduchu posílal pěťici míčků.

„Jaktože mě znáte? Nešpehujete mě takhle náhodou?“

„Ale chlapče,“ zatvářil se žonglér blahosklonně a jeden míček mu hodil tak, aby se dal chytit. „Já nikoho nešpehuju, jen mám oči otevřené a uši nastražené,“ usmál se.

„Tak promiňte. A nevíte, prosím vás, kde je teď ségra?“

„Myslíš ten růžový pudink?“

Tomáš se uchechtl a přikývl. Ten popis na Áňu seděl.

„Právě před chvílí jsem ji viděl. Růžověla se nahoře na Cecilce,“ začal se vzdalovat žonglér.

Tomáš zvedl hlavu a zahleděl se na ochoz věže, v níž byla brána. Věži se mezi lidmi říkalo Cecilka.

Ochoz je prázdný, zvonek nahoru k ponocnému už přes týden nefunguje, mobil s sebou nemám, nahoru nedokřičím, tak snad abych se tam vydal po svých, zakončil svoje úvahy Tom a šel.